

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jany Komínkové a JUDr. Václava Roučky v právní věci **žalobce: T.K., zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 07.05.2015, č.j. DSH/119/15,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 3.12.2014, č.j. MMP/255264/14, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za který mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.000,-Kč a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

V **podané žalobě** žalobce předně namítal, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy, neboť podle § 125f odst. 4 o silničním provozu lze řízení o správním deliktu zahájit jen tehdy, pokud správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě. Správní orgán je přitom povinen přestupek šetřit, tj. zjišťovat jeho pachatele. Podle žalobce správní orgán nerespektoval

§ 125h odst. 5 věta druhá zákona o silničním provozu, neboť poté, co provozovatel vozidla, jakož i podezřelý řidič, odepřel výpověď, správní orgán nepokračoval v šetření přestupku, ač mohl, a proto následně zahájil řízení v rozporu s § 125f odst. 4 odst. a) zákona o silničním provozu, neboť stav, kdy správní orgán nezjistil skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení řízení proti určité osobě, nastal toliko v důsledku pasivity správního orgánu. Správní orgán mohl minimálně využít svého oprávnění dle § 60 zákona o přestupcích a vyzvat strážníka, jakož i zaměstnance soukromé společnosti, který zajišťoval odejmutí TPZOV (dále jen „botička“), k podání vysvětlení, za účelem zjištění, zda právě osoba, která žádala o sejmутí botičky, se nepředstavila jako řidič vozidla, který jej v místě zaparkoval, nebo nesdělila jiné skutečnosti, ze kterých by bylo možné určit okolnosti, které by odůvodňovaly zahájení řízení proti takové osobě. Pokud by totiž předvolaný strážník vypověděl, že osoba, která požádala o sejmутí botičky, prohlásila, že vozidlo v místě zaparkovala, pak by takové tvrzení minimálně odůvodňovalo zahájení řízení.

Dále žalobce namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Podle názoru žalobce byl provedením dokazování mimo ústní jednání krácen na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce uvedl, že má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Dále uváděl, že obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 14/2015-35 ze dne 15. dubna 2015, ve kterém krajský soud konstatoval, že *„Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.“* Dále žalobce poukazoval na např. i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku č. j. 30A 55/2014-36 ze dne 29. 4. 2015, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání.

Žalobce shora uvedené pochybení shledal zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně zpravidla nebyl, a tedy může též vycházet toliko z prováděných důkazů.

Podle žalobce nemá výrok rozhodnutí oporu v provedeném dokazování, ani odůvodnění rozhodnutí. Dle výroku rozhodnutí byl žalobce uznán vinným proto, že *„neoprávněně stál v platnosti dopravní značky IP 13c („parkoviště s parkovacím automatem“) s dodatkovou tabulkou „Placené, PO-PÁ 7-19 hod, zóna „A“, přičemž ve vozidle*

nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek prokazující uhrazení sjednané ceny za parkování, ani platná parkovací karta“. Dle odůvodnění rozhodnutí byl takový závěr prokázán fotografií zachycující prostor za čelním sklem vozidla, ze které je patrné, „že zde nebyl umístěn platný parkovací lístek ani platná parkovací karta“. V řízení nebylo prokázáno, že by nebyl parkovací lístek umístěn na jiném viditelném místě. Výrok rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování, neboť provedeným dokazováním bylo zjištěno, jak uvedl správní orgán v odůvodnění rozhodnutí, že parkovací lístek nebyl umístěn za čelním sklem, nebylo však vyloučeno, že nebyl umístěn na jiném, viditelném místě. Provozovatel vozidla přitom přirozeně nemůže vědět, kam řidič umístil parkovací lístek, a proto je na správním orgánu, aby prokázal, že tento nebyl umístěn na žádném viditelném místě. Žalobci nemůže být kladeno v neprospěch, že nepředkládá skutková tvrzení v průběhu řízení, neboť tato mu nemohou být známa, neboť je souzen pro odpovědnost objektivní, jím nezaviněné jednání, jehož nebyl svědkem; žalobce se může toliko vyjadřovat k prováděným důkazům, zda tyto dostatečně svědčí pro závěry uvedené ve sdělení obvinění. Proto je přesvědčen o tom, že absence ústního jednání jej výrazně krátila na svých právech.

Žalobce v této souvislosti namítal, že dle § 125f odst. 1 silničního zákona je provozovatel odpovědný za delikt jen tehdy, pokud nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem. Žalobci není zřejmé, jakou povinnost řidič vozidla nedodržel a jaké pravidlo provozu na pozemních komunikacích porušil, neboť ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí se nenachází uvedení konkrétního ustanovení zákona, které mělo být řidičem žalobcova vozidla porušeno. Žalobce tak ani neví, jaké jednání řidiče mu je dáváno za odpovědnost, resp. porušení jakého ustanovení zákona je mu dáváno za odpovědnost.

Žalobce se neztotožnil s úvahami, které vedly správní orgán ke stanovení výše sankce za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán udává jako přitěžující okolnost skutečnost, že žalobce se již správního deliktu provozovatele vozidla dopustil. Toto tvrzení ale není ve spise nijak podložené a správní orgán tak nemohl na základě této skutečnosti určit výši sankce. Zejména se pak žalobce nemohl správního deliktu „dopustit“, neboť správní delikt provozovatele vozidla je nezaviněné jednání, tudíž k němu nelze přihlížet jako k přitěžující okolnosti. Správní orgán též nesprávně hodnotil jako přitěžující okolnost, že „jednáním neznámého řidiče byly nebo mohly být omezeny osoby, které na předmětném místě chtěly parkovat“. Takový závěr však nebyl v řízení prokázán. Tak jako při posuzování materiálního aspektu přestupku je nutné vycházet z konkrétních okolností věci (tj. ne z paušálního tvrzení, že v centru obce bývá velký pohyb chodců, ale z konkrétních skutečností, tj. zda v době spáchání přestupku byl v daném místě zvýšený pohyb chodců; srov. rozsudky NSS č. j. 7 As 18/2004-48, ze dne 17. 2. 2005), tak v případě posuzování následků protiprávního jednání za účelem úvahy o sankci je obdobně nutné vycházet z konkrétních okolností, vztahujících se k danému protiprávnímu jednání. Správní orgán neprokázal, ani netvrdil, že by po dobu, kdy bylo vozidlo žalobce v předmětném místě zaparkováno, bylo parkoviště plné, trpělo nedostatkem parkovacích míst, nebo jen bylo zaplněno do takové míry, aby vůbec mohlo dojít (odhlédnuto od extrémních případů) k potenciálnímu omezení ostatních řidičů. Nadto, parkování bez úhrady parkovacího poplatku není zakázáno, neboť tak dopravní značení nestanoví, jde jen o jiné porušení povinnosti řidiče; skutečnost, zda řidič

uhradí parkovné, či nikoliv, nemá vliv na ostatní účastníky silničního provozu – takový vliv může mít toliko např. překročení nejvyšší povolené doby parkování. Správní orgán naopak nehodnotil ve prospěch žalobce žádné polehčující okolnosti; způsob spáchání (u objektivní odpovědnosti se vylučuje úmysl, neboť obviněný ze správního deliktu jej „nespáchal“, pouze za něj nese odpovědnost), následky (žádné), k míře zavinění (žádné, neboť jde o objektivně neovlivnitelné jednání řidiče). Výše sankce tak nebyla řádně odůvodněna, nebylo důvodu k tomu, aby žalobci nebyla uložena sankce na samé spodní hranici (1.500 Kč).

Žalobce dále namítal, že ani ve výzvě k odstranění nedostatků podání (odvolání) ze dne 9. 12. 2014, ani v usnesení k doplnění odvolání z téhož dne, kde správní orgán prvního stupně žalobci uložil k doplnění podání lhůtu pěti dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty, kdy za takových okolností nemůže výzva, respektive usnesení zavazovat. Oporu pro svůj názor spatřoval žalobce v § 45 odst. 2 správního řádu (obdobně) a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67: „*K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.“* Žalobce přitom nevěděl (ač byl zastoupen společností, která má se zastupováním v řízení o přestupku, nikoli v řízení o správním deliktu, praxi), zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí prvního stupně *ex officio*, nebo k vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání z důvodu neodstranění vady podaného odvolání a předpokládal, že dalším úkonem správního orgánu bude právě vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání, kdy v takovém případě by se žalobci nabízely jiné argumentační možnosti ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení.

Závěrem žalobce namítal, že v předmětném úseku komunikace, kde bylo vozidlo RZ 6P0 3332 zaparkováno, je po část dne parkování povoleno (7:00 – 19:00) jen s uhrazením parkovacího poplatku a po část dne (19:00 – 7:00) parkování povoleno bez úhrady parkovacího poplatku. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí však nebylo věrohodně prokázáno, že by přestupek nebyl zjištěn právě v takovou denní dobu, kdy je parkování bez úhrady parkovacího poplatku zakázáno. V oznámení o přestupku je sice uvedeno, že vozidlo bylo v předmětném místě zaparkováno v čase 11:45 až 16:42 hodin, avšak ve prospěch tohoto tvrzení svědčí toliko úřední záznam, který však nelze užít jako důkaz (srov. rozsudek NSS, č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009). Nadto ani z podkladu pro rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl takový čas zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Bude-li žalobce spekulovat o tom, že čas byl zjištěn z hodinek, telefonu, či času ve fotoaparátu městské policie, pak takové měřidlo je pracovním měřidlem

dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o metrologii. Pro stanovení sankcí je však nutno užít toliko stanovených měřidel (ust. § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii. Z uvedeného důvodu nelze informaci o času zjištění přestupku brát za průkaznou, neboť situace je obdobná, jako v případě, že by rychlost vozidla měřil policista namísto stanoveným měřidlem (certifikovaným, atestovaným, kalibrovaným a ověřeným radarem nebo lidarem) např. podle navigace v telefonu (tj. pracovním měřidlem). Žalobce přitom tvrdil, že jeho vozidlo bylo na daném místě zaparkováno až po 19. hodině a před 7. hodinou byla kontaktována hlídka obecní policie za účelem odejmutí botičky.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě k námitce nedostatečného šetření ke zjištění osoby přestupce žalovaný uvedl, že poté, co provozovatel i osoba která požádala o sejmutí TPZOV v jedné osobě odepřela výpověď, vyčerpal správní orgán další možnosti zjišťování osoby přestupce. Výslech strážníků by k ničemu nevedl, neboť Tito zpozorovali již zaparkované vozidlo, u něž se řidič nezdržoval. Jakékoliv přiznání řidiče sdělené ústně strážníkovi je z důkazního hlediska irelevantní a procesně nepoužitelné, oznámení přestupku nebylo nikým podepsáno. V tomto ohledu odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 101/2015-29 ze dne 31. 7. 2015. K námitce žalobce k nutnosti nařídit ve věci řízení o správním deliktu ústní jednání žalovaný uvedl, že má za to, že je v řízení o správních deliktech pro zachování práv účastníka řízení plně dostačující provedení dokazování mimo ústní jednání tak, jako tomu bylo v případě žalobce. Tento názor žalovaný opíral o závěry Krajského soudu v Plzni vyjádřené v rozsudcích č. j. 57 A 41/2014, 57 A 42/2014-38 a 57 A 51/2014-34 ze dne 20. 7. 2015. Uvádí-li žalobce, že během ústního jednání chtěl objasnit, že parkovací lístek sice nebyl za čelním sklem, ale mohl být na jiném viditelném místě, pak je třeba uvést, že povinnost ukládat lístek za předním sklem vozidla je skutečností obecně známou. Totožný postup platí v celé ČR i zahraničí. Navíc povinnosti umístit parkovací lístek na viditelné místo za přední sklo vozidla vyplývá z čl. 3 odst. 3 nařízení statutárního města Plzně č. 10/2013 o vymezení oblastí města, ve kterých lze místní komunikace užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (Parkovací řád). I kdyby tedy byl parkovací lístek zcela nelogicky umístěn jinde, je to pro posouzení věci irelevantní. Co se námitky ohledně sankce týče, podklad o opakovaném spáchání správního deliktu je založen na čl. 31 a násl. Co se otázky materiálního znaku týče, dotčeným zájmem je zde plynulost provozu. To, že v centru krajského města je zvýšený provoz a tedy i zájem na regulaci parkování je skutečností obecně známou, navíc je tato skutečnost zřejmá z pořízené fotodokumentace. K nenaplnění materiálního znaku dochází jen ve zcela výjimečných případech, kdy společenská nebezpečnost posuzovaného jednání nedosahuje ani stupně nepatrného, tedy je nižší než u obvykle se vyskytujících nejméně závažných deliktů dané skutkové podstaty. Takováto situace v daném případě zjevně nenastala. Není tedy pravdou, že by se jednalo o spekulaci správního orgánu. Úseky placeného parkování jsou označeny dopravní značkou IP13C „parkoviště s parkovacím automatem.“ Není tedy pravda, že by parkování bez parkovacího lístku nebylo v rozporu s dopravním značením. Žalovaný proto považuje výši sankce za odůvodněnou a rovněž společenskou škodlivost deliktu za zřejmou. K námitce závaznosti výzvy k doplnění důvodů odvolání žalovaný uvádí, že nespátřuje důvod k poučování o důsledcích vyplývajících ze zmeškání tohoto úkonu, neboť je povinností správního orgánu o

odvolání rozhodnout i bez odvolacích důvodů. Pro žalobce tak z nedoplnění důvodů odvolání neplatí žádná negativní skutečnost. Doplnění odvolání je plně v dispozici žalobce a záleží pouze na něm, jakou procesní taktiku zvolí a zda paletu odvolacích námitek uplatní, či nikoliv, přičemž k tomuto úkonu nemůže být nikterak nucen. Co se času stání týče, tento vyplývá jednak z oznámení přestupku, úředního záznamu i z pořízené fotodokumentace. Požadavek na zjišťování času certifikovaným přístrojem nevyplývá z žádného právního předpisu. V daném případě na místě vozidlo parkovalo více než 4 hodiny, proto případná odchylka v řádu minut či vteřin nehraje roli, na rozdíl od složitého procesu měření rychlosti.

V replice podané dne 15.10.2015 žalobce argumentoval obdobě jako v podané žalobě, setrval a svých stanoviscích a žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Součástí **správního spisu** je oznámení o podezření z přestupku ze dne 21.5.2014, ve kterém je uvedeno, že dne 21.5.2014 od 11:45 h do 16:35 hod parkovalo vozidlo RZ ... Mercedes GLS 550, v Sedláčkově č. 23 na IP13c/placené Po-Pá 7:00 -19:00 hod bez uhrazeného parkovacího lístku. Přestupce se k okolnostem nevyjádřil. Dále je součástí spisu fotodokumentace ze dne 21.5.2014, z níž je patrný den jejího pořízení a hodina pořízení každé fotografie. Dne 26.5.2014 vyhotovil správní orgán I. stupně výzvu, ve které vyzval žalobce, k uhrazení částky ve výši 300,-Kč, která je splatná do 15 dnů ode dne doručení této výzvy. Částku měl žalobce uhradit, neboť jakožto provozovatel motorového vozidla byl důvodně podezřelý z porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a ze spáchání přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dne 21.5.2015 v době minimálně od 11:45 hod. do 16:42 hod. v Plzni, na vozovce pozemní komunikace Sedláčkovy ulice, u domu č. 23 stál s vozidlem tov. zn. Mercedes, RZ ..., v úseku platnosti dopravní značky IP 13 c. Žalobce byl zároveň poučen, že pokud částku ve stanovené lhůtě neuhradí, může zdejšímu správnímu orgánu v téže lhůtě písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Dále byl poučen, že podle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) podání vysvětlení může být odepřeno. Dále bylo žalobci sděleno, že odepřením vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích se však provozovatel vozidla odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu zprostit nemůže. Žalobce výzvu správního orgánu převzal dne 28.5.2014. Následně dne 25.6.2014 byl žalobce předvolán správním orgánem I. stupně k podání vysvětlení. Dne 1.7.2014 žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím svého zástupce podání, v němž uvádí, že se rozhodl odepřít výpověď, neboť by jejím provedením, nebo i samou jeho účastí před příslušným orgánem, mohl být on sám nebo osoba blízká vystavena riziku stíhání pro spáchání přestupku. Dne 8.8.2014 bylo žalobci opětovně doručeno předvolání k podání vysvětlení, na které reagoval podáním ze dne 1.9.2014, kde opětovně uvedl, že se rozhodl odepřít výpověď. Dne 16.9.2014 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci. Dne 7.10.2014 byl vydán správním orgánem příkaz č.j. MMP/213496/14, na jehož základě byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena sankce pokuty ve výši 2.000,-Kč. Žalobce proti příkazu včasne uplatnil odpor. Podáním ze dne 27.10.2014 žalobci doručenému prostřednictvím jeho zástupce bylo oznámeno, že je pokračováno v řízení o správním deliktu. Součástí podání bylo též oznámení, že dne 24.11.2014 od 8:00 budou mimo ústní jednání provedeny listinné důkazy a žalobce má právo se jako účastník provádění těchto důkazů zúčastnit. Dne 24.11.2014 byl pořízen protokol č.j. MMP/24737/14 o provedeném důkazu mimo ústní

jednání v nepřítomnosti obviněného. Podáním ze dne 24.11.2014 byl žalobce vyrozuměn o provedeném dokazování a byl vyzván, resp. poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to s ohledem na § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 3.12.2014 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému si žalobce podal odvolání ze dne 5.12.2014, ve němž uvedl, že „*Podáváme odvolání do rozhodnutí sp. zn. MMP/199613/14.*“. Následně dne 9.12.2014 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o tom, že mu stanovuje lhůtu k doplnění odvolání a vyzval jej aby své odvolání doplnil v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu a v souladu s § 37 odst. 2 správního řádu, tedy aby uvedl, v jakém rozsahu je rozhodnutí správního orgánu napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaný neprovedl dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla a nezjistil skutečnosti, které by vedly k zahájení řízení o přestupku proti určité osobě. Správní orgán I. stupně dne 26.5.2014 zaslal žalobci, jakožto provozovateli vozidla, který je podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinen zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, výzvu, ve které popsal protiprávní jednání neznámého řidiče a uložil žalobci, aby v určené lhůtě uradil pokutu ve výši 300,-Kč. Ve výzvě byl žalobce též poučen, že v případě, že předmětnou částku neuhradí ve stanovené lhůtě, může správnímu orgánu sdělit údaje potřebné k určení totožnosti osoby, která v uvedenou dobu zmiňované vozidlo řídila. Žalobce měl správnímu orgánu sdělit jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu této osoby. Žalobce určenou částku neuhradil a z tohoto důvodu jej správní orgán I. stupně předvolal k podání vysvětlení, ke kterému se nedostavil. Žalobce dne 1.7.2014 správnímu orgánu I. stupně sdělil, že se rozhodl odepřít výpověď, neboť by jejím provedením, nebo i samou jeho účastí před příslušným orgánem, mohl být on sám nebo osoba blízká vystavena riziku stíhání pro spáchání přestupku. K tomu soud uvádí, že odepřením vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích se však provozovatel vozidla odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu zprostit nemůže. O čemž byl žalobce řádně poučen ve shora uvedené výzvě ze dne 26.5.2014. Dle náhledu soudu z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán podnikl kroky ke zjištění osoby, jež vozidlo řídila. Dále soud uvádí, že správní orgán provedl veškerá dostupná opatření ke zjištění osoby řidiče, kdy na základě nashromážděného spisového materiálu, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a tak v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc odložil a správně poté zahájil s žalobcem podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu řízení o správním deliktu. V této souvislosti soud

poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to na rozsudek ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21 a ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45.

Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že měl správní orgán využít svého oprávnění a v souladu s § 60 zákona o přestupcích vyzvat strážníka a zaměstnance soukromé společnosti zajišťující odejmutí „TPZOV“ k podání vysvětlení. Jak již soud poznamenal shora, žalobce je povinen ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Žalobce měl zároveň možnost se vyvinut a poskytnout správnímu orgánu informace o řidiči, který vozidlo v době spáchání přestupku řídil, což odmítl s poukazem na § 60 odst. 1 zákona o přestupcích. Soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného, že tento vyčerpал všechny možnosti zjištění osoby přestupce. Výsledek strážníka a zaměstnance soukromé společnosti zajišťující odejmutí „TPZOV“ by k ničemu nepřispěl, neboť tito připevňovali „TPZOV“ v době, kdy se u něj jeho řidič nezdržoval, což vyplývá také z obsahu oznámení o přestupku a úředního záznamu městské policie. Strážník spolu s technickým pracovníkem okamžik vlastního parkování neviděli, nemohli o této skutečnosti tudíž podat výpověď. (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2015, č.j. 4 As 101/2015).

Soud shledal neopodstatněnou argumentaci žalobce, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání. Při posouzení důvodnosti této námitky (při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu) je nutné vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož jednotlivé úkony v řízení se činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevylučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví -li zákon jinak. Dále pak z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uveden o: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí - li nebezpečí z prodlení, uvedomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.*“ Jako případ, kdy zákon stanoví správnímu orgánu povinnost nařídit ústní jednání, lze uvést ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, kde je výslovně stanoveno, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V daném správním řízení však prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že jako provozovatel daného vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, je -li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil - li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní

jednání nebylo nutné, resp. nezbytné, ani k uplatnění práv žalobce. Žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byl poučen ve vyrozumění ze dne 24.11.2014. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti. (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015- 30).

V posuzovaném správním řízení nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. V této souvislosti soud poukazuje na § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí - li nebezpečí z prodlení. Podle § 18 odst. 1 správního řádu o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobce s předstihem o provedení (listinných) důkazů mimo ústní jednání vyrozuměním ze dne 27.10.2014, žalobce se k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a správní orgán o provedeném dokazování mimo ústní jednání sepsal ve smyslu § 18 správního řádu protokol ze dne 24.11.2014. Současně prvostupňový správní orgán vyrozuměním ze dne 24.11.2014, poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Prvostupňový správní orgán tak ve správním řízení o správním deliktu postupoval v souladu se zásadou bezprostřednosti, proto není důvodná námitka žalobce o jejím porušení.

Nedůvodným je v této souvislosti namítané porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 LZPS. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“) každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru, nebo pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují. Podle čl. 38 odst. 2 LZPS každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem. Článek 38 odst. 2 LZPS vychází z čl. 6 Úmluvy a v listině základních práv a svobod, je systematicky zařazen v hlavě páté nazvané Právo na soudní a jinou právní ochranu a vztahuje se na řízení před soudem. V daném případě postupoval prvostupňový správní orgán ve správním řízení o daném správním deliktu zcela v souladu se správním řádem, jak bylo výše uvedeno. K poukazu žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové zdejší soud uvádí, že není vázán rozhodnutími jiných krajských soudů.

Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že výrok napadeného rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování, ani odůvodnění, neboť podle výroku rozhodnutí byl žalobce uznán vinným, proto že nebyl ve vozidle viditelně umístěn platný parkovací lístek prokazující uhrazení sjednané ceny za parkování, kdy takovýto závěr byl prokázán fotografií zachycující prostor za čelním sklem vozidla, kdy v řízení nebylo prokázáno, že lístek nebyl umístěn na

jiném viditelném místě. Podle čl. 2 odst. 1 nařízení statutárního města Plzně č. 10/2013 o vymezení oblastí města, ve kterých lze místní komunikace užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy (dále jen „parkovací řád“) místní komunikace nebo jejich určené úseky, které lze užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání silničního motorového vozidla na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, jsou uvedeny v příloze č. 1 tohoto nařízení. Podle čl. 3 odst. 1 na místních komunikacích nebo jejich úsecích vymezených v čl. 2 odst. 1 tohoto nařízení je povoleno stání silničních motorových vozidel na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, pouze po zaplacení sjednané ceny za parkování v parkovacím automatu nebo po zaplacení sjednané ceny za parkování prostřednictvím podporovaného elektronického platebního systému, a to na celou dobu stání. Podle čl. 3 odst. 3 zaplacení sjednané ceny za parkování se prokazuje umístěním platné parkovací karty nebo platného parkovacího lístku z parkovacího automatu po dobu stání silničního motorového vozidla na viditelném místě za předním sklem tak, aby byly veškeré údaje v dokladu čitelné z vnějšku vozidla, nebo prostřednictvím státní poznávací značky silničního motorového vozidla umístěné na předepsaném místě na silničním motorovém vozidle poté, co došlo k uskutečnění platby sjednané ceny za parkování prostřednictvím podporovaného elektronického platebního systému postupem pro takovou platbu předepsaným. Soud uvádí, že z pořízené fotodokumentace, která je součástí správního spisu, je zřejmé, že parkovací lístek nebyl za předním čelním sklem umístěn. Na palubní desce je pouze vidět odložené vizitka. Řidič, který neoprávněně stál v platnosti dopravní značky IP 13C s dodatkovou tabulkou „Placené Po-Pá 7-19 hod, zóna A“, tak byl povinen umístit lístek viditelně za předním sklem, a to v souladu shora uvedeným nařízením. Výrok napadeného rozhodnutí má tak dle názoru soudu oporu v provedeném dokazování. S ohledem na výše uvedené má soud za neopodstatněné tvrzení žalobce, že lístek mohl být umístěn na jiném viditelném místě než za předním sklem.

K námitce žalobce, že mu není z výroku napadeného rozhodnutí známo, jaké porušení zákona je mu dáváno za odpovědnost, soud uvádí, že z výroku je zcela jednoznačně seznatelné, že žalobce je odpovědný za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy správního deliktu se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy neznámý řidič parkoval vozidlo na úseku pozemní komunikace v platnosti dopravní značky IP 13C s dodatkovou tabulkou „Placené Po-Pá 7-19 hod, zóna A“, přičemž ve vozidle nebyl viditelně umístěn parkovací lístek, čímž porušil ustanovení § 4 písm. b,c) zákona o silničním provozu.

Neopodstatněnou soud shledal žalobní námitku, že není ztotožněn s úvahami, které vedly správní orgán ke stanovení výše sankce za spáchání správního deliktu. Při určení výměry pokuty správní orgán přihlédl k závažnosti a následkům spáchaného porušení zákona o silničním provozu, kdy toto hodnotil jako méně závažné, neboť neznámý řidič zaparkoval na místě, kde je to za splnění podmínek možné. Jako přitěžující okolnost poté správní orgán vzal, to, že žalobce se správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu dopustil opakovaně a také to, že jednáním neznámého řidiče byly nebo mohly být omezeny osoby, které na předmětném místě chtěly parkovat. Není pravdou, že by tvrzení správního orgánu o tom, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu opakovaně, nemělo ve správním spise oporu. Součástí správního spisu na čl. 31 je podklad pro tuto argumentaci správního orgánu. Jedná se o rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 13.1.2014, č.j. MMP/006913/14 z něhož je patrné, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o

silničním provozu minimálně ještě v dalších třech případech, k čemuž správní orgán správně přihlédl jako k přitěžující okolnosti.

Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že též tvrzení správního orgánu, že jednáním neznámého řidiče byly nebo mohly být omezeny osoby, které na předmětném místě chtěly parkovat, neboť toto nebylo v řízení prokázáno. K tomu soud uvádí, že není nutné, aby tato skutečnost nastala k tomu, aby k ní mohl správní orgán přihlédnout. Postačí pouze, možnost vzniku následku.

K námitce žalobce, že v usnesení k odstranění nedostatků podání odvolání ze dne 9.12.2014, kdy správní orgán I. stupně žalobci uložil k doplnění podání lhůtu 5 dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty a za takových okolností nemůže výzva zavazovat, soud uvádí, že odvolání je podáním podle ustanovení § 37 správního řádu. Na odvolací řízení se na základě § 93 odst. 1 obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu. Nemá - li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 nebo z § 82 odst. 2 správního řádu, postupuje správní orgán podle § 37 odst. 3 správního řádu, tj. pomůže podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V daném případě žalobce podal odvolání dne 7. 4. 2015, v němž požádal o stanovení přiměřené lhůty k jeho doplnění v návaznosti na potřebné studium spisu. Dne 9.12.2014 správní orgán I. stupně vydal usnesení, jímž určil žalobci lhůtu 5 pracovních dnů od doručení usnesení k doplnění náležitostí jeho odvolání. V odůvodnění správní orgán uvedl, že v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jemuž předcházelo. Usnesení bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno dne 9.12.2014, kdy tento ve stanovené lhůtě své odvolání nedoplnil. Soud má za to, že postup správního orgánu byl v souladu se zákonem, neboť vyzval žalobce k odstranění vad jeho podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, kdy tento na výzvu nereagoval a žalovaný tudíž mohl přistoupit k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek a podané odvolání zohlednil správně tak, že se jeho prostřednictvím žalobce domáhá zrušení celého rozhodnutí. K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.201, č.j. 2 As 99/2010- 67 soud konstatuje, že v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„že pokud odvolání proti správnímu rozhodnutí nemá některou z náležitostí vyplývajících z ustanovení § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Nepostupoval -li v dané věci správní orgán tímto způsobem, zatížil správní řízení vadou, jež byla způsobilá vyvolat nezákonnost rozhodnutí.“* V nyní projednávaném případě žalobce ovšem správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doplnění náležitostí ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně a ani žalovaný, tak nepostupovali v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.

Soud dále uvádí, že pokud bylo cílem žalobce na základě nedoplnění svého odvolání dosáhnout zastavení řízení a využít argumentačních možností, které by se mu nabízely ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení, není soudu zřejmé, z jakého důvodu podával odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, v případě, že mu nešlo o věcné projednání věci.

Nedůvodnou soud shledal i žalobní námitku, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nebylo věrohodně prokázáno, že by přestupek nebyl zjištěn právě v takovou denní dobu, kdy je parkování bez úhrady parkovacího poplatku zakázáno. V oznámení o přestupku je sice uvedeno, že vozidlo bylo v předmětném místě zaparkováno v čase 11:45 až 16:42 hodin, avšak ve prospěch tohoto tvrzení svědčí toliko úřední záznam, který však nelze užít jako důkaz (srov. rozsudek NSS, č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009). Nadto ani z podkladu pro rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem byl takový čas zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Z oznámení o přestupku, úředního záznamu a především z pořízené fotodokumentace je naprosto zřejmé, že neznámý řidič na místě parkoval v době od 11:45 až 16:42. Tvrzení žalobce, že vozidlo bylo na místě zaparkováno po část dne, kdy není uhrazení parkovaného potřebné, se jeví soudu jako účelové. Žalobce v podané žalobě nejprve tvrdil, že je souzen pro objektivní odpovědnost, jím nezaviněné jednání, jehož nebyl svědkem a na jiném místě žaloby poté tvrdí přesný čas, kdy bylo vozidlo na místě zaparkováno, i když předmětného jednání neznámého řidiče podle svých slov nebyl svědkem. Čas, po který bylo vozidlo na daném místě zaparkováno bez uhrazení poplatku, byl dle náhledu soudu dostatečně prokázán ze shora uvedených listinných důkazů. Poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu není na danou situaci přiléhavý, neboť v daném případě nebyl úřední záznam jediným důkazem k prokázání porušení povinnosti řidiče, jako tomu bylo v případě řešeného Nejvyšším správním soudem.

Dále soud uvádí, že požadavek na zjišťování času certifikovaným přístrojem nevyplývá z žádného právního předpisu. V daném případě na místě vozidlo parkovalo více než 4 hodiny, proto případná odchylka v řádu minut či vteřin nehraje roli, na rozdíl od složitého procesu měření rychlosti.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 29. července 2016

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová